



15. ŁÓDŹSKIE BALLETT FESTIVAL '99
XV ŁÓDŹSKIE SPOTKANIA BALETOWE '99
pod honorowym patronatem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Aleksandra Kwaśniewskiego

TEATR WIELKI W ŁODZI 22-30 MAJA 1999

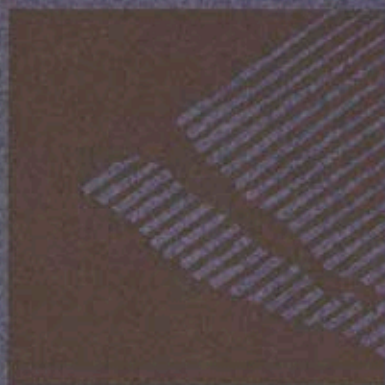
Cyfrowe Muzeum Teatru Wielkiego w Łodzi



15. ŁÓDŹ BALLET FESTIVAL
22 - 30 MAJA 1999
XV ŁÓDZKIE SPOTKANIA BALETOWE



Dyrektor naczelny: Marcin Krzyżanowski
Dyrektor artystyczny: Tadeusz Kozłowski



15. ŁÓDZ BALLET
FESTIVAL
22-30 MAJA 1999
XV ŁÓDZKIE
SPOTKANIA BALETOWE

pod honorowym patronatem
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
Aleksandra Kwaśniewskiego

Teatr Wielki w Łodzi

Polski Teatr Tańca - Balet Poznański

Litewski Narodowy Teatr Opery i Baletu

Dutch National Ballet (Holandia)

Balletto di Toscana (Włochy)

Główni sponsorzy:

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

ZARZĄD MIASTA ŁODZI

MINISTERSTWO KULTURY I SZTUKI

sponsorzy:

Bank Pekao S.A.

Polskie Linie Lotnicze S.A. - przedstawicielstwo w Łodzi

Hotel Grand ORBIS S.A. - w Łodzi

Włoski Instytut Kultury w Warszawie

Firma H. Skrzydlewska

Małgorzata Badowska

TUIR WARTA oddział w Łodzi

patronat medialny:

Program 1 TVP S.A.

TVP S.A. oddział w Łodzi

Radio Manhattan

Express Ilustrowany



TEATR WIELKI W ŁODZI

22 maja, sobota, 19.00

TEATR WIELKI W ŁODZI

Ziemia obiecana P R A P R E M I E R A

muzyka - Franz von Suppé, Michael Nyman

choreografia - Gray Veredon

scenografia - Irena Biegańska

kierownictwo muzyczne - Tadeusz Kozłowski

23 maja, niedziela, 19.00

TEATR WIELKI W ŁODZI

Ziemia obiecana

24 maja, poniedziałek, 19.00

POLSKI TEATR TAŃCA - Balet Poznański

Going Steady

muzyka - William Brunson, Lepo Sumera

choreografia i scenografia - Jens Östberg

Pięciu Szkotów i jeden jelen

muzyka - collage (muzyka szkocka i muzyka elektroniczna)

choreografia i scenografia - Örjan Andersson

+ - skończoność

muzyka - Michael Nyman, Luc Ferrari

choreografia - Ewa Wycichowska

scenografia - Małgorzata Szcześniak

kostiumy - Agnieszka Kaczyńska

25 maja, wtorek, 19.00

LITEWSKI NARODOWY TEATR OPERY I BALETU

Sen nocy letniej

muzyka - Felix Mendellsohn-Bartholdy

choreografia - Krzysztof Pastor

dekoracje - Adomas Jacovskis

kostiumy - Juozas Statkevicius

Carmen

muzyka - Georges Bizet/Rodion Szedrin

choreografia - Krzysztof Pastor

dekoracje - Adomas Jacovskis

kostiumy - Juozas Statkevicius

26 maja, środa, 19.00

LITEWSKI NARODOWY TEATR OPERY I BALETU

Sen nocy letniej

muzyka - Felix Mendellsohn-Bartholdy

choreografia - Krzysztof Pastor

dekoracje - Adomas Jacovskis

kostiumy - Juozas Statkevicius

Carmen

muzyka - Georges Bizet/Rodion Szedrin

choreografia - Krzysztof Pastor

dekoracje - Adomas Jacovskis

kostiumy - Juozas Statkevicius



KALENDARIUM

27 maja, czwartek, 19.00
DUTCH NATIONAL BALLET (Holandia)

Four Last Songs

muzyka - Richard Strauss
choreografia - Rudi van Dantzig
scenografia - Toer van Schayk

Trois Gnossiennes

muzyka - Erik Satie
choreografia - Hans van Manen
dekoracje - Jean-Paul Vroom
kostiumy - Joop Stokvis

Twilight

muzyka - John Cage
choreografia - Hans van Manen
scenografia - Jean-Paul Vroom

In the Upper Room

choreografia - Twyla Tharp
dekoracje - Santo Loquasto
kostiumy - Norma Kamali

28 maja, piątek, 19.00
DUTCH NATIONAL BALLET (Holandia)

Four Last Songs

muzyka - Richard Strauss
choreografia - Rudi van Dantzig
scenografia - Toer van Schayk

Trois Gnossiennes

muzyka - Erik Satie
choreografia - Hans van Manen
dekoracje - Jean-Paul Vroom
kostiumy - Joop Stokvis

Twilight

muzyka - John Cage
choreografia - Hans van Manen
scenografia - Jean-Paul Vroom

In the Upper Room

choreografia - Twyla Tharp
dekoracje - Santo Loquasto
kostiumy - Norma Kamali

29 maja, sobota, 19.00
BALLETO DI TOSCANA (Włochy)

Don Giovanni, Emotions in a Myth

muzyka - Richard Strauss, Bruno Moretti
choreografia - Mauro Bigonzetti
kostiumy - Silvia Califano

30 maja, niedziela, 19.00
BALLETO DI TOSCANA (Włochy)

Mediterranea

muzyka - collage
choreografia - Mauro Bigonzetti
scenografia - Roberto Tirelli

Teatr Wielki w Łodzi

kierownik baletu - Kazimierz Wrzosek

Mój pierwszy kontakt z Łodzią miał miejsce 15 lat temu, kiedy to wraz z zespołem Ballet du Lyon przedstawiałem swój balet *Romeo i Julia* w ramach Łódzkich Spotkań Baletowych. Od tego czasu wracałem tu wielokrotnie jako choreograf i reżyser, a moja fascynacja tym miastem rosła nieprzerwanie. Kiedy pierwszy raz usłyszałem o istnieniu powieści *Ziemia obiecana*, która opisuje stosunki społeczne miasta w okresie najintensywniejszego rozwoju - zainteresowałam się nią bardzo. Niestety, nie istnieje współczesne tłumaczenie powieści na język angielski, niemiecki czy francuski, była więc dla mnie niedostępna. Po długich poszukiwaniach znalazłem w miejskiej bibliotece niemieckie wydanie z 1916 r., zatytułowane *Lodz, das gelobte Land*. „Przedzieranie się” przez 500 stron zadrukowanych gotykiem było jedyną szansą poznania tego wspaniałego dzieła, ale trud się opłacił. Uznałem ponadto, że fabuła powieści jest świetnym materiałem na balet. Wkrótce poproszono mnie o przygotowanie spektaklu na otwarcie tegorocznej edycji Łódzkich Spotkań Baletowych i miałem szansę wyrazić swoje uczucia, swoje sentymenty dla tego fascynującego miasta.

Dedykuję ten balet Łodzi, z całą jej przeszłością i teraźniejszością, w podziękę za wszystko to, co mi zaoferowała.

Gray Veredon



inscenizacja, choreografia

i opracowanie muzyczne - Gray Veredon

scenografia - Irena Biegańska

kierownictwo muzyczne - Tadeusz Kozłowski

reżyser filmu video - Jarosław Marszewski

Gray Veredon - Brytyjczyk urodzony w Nowej Zelandii, jest reżyserem i choreografem, który zyskał światową sławę dzięki swoim dokonaniom w dziedzinie choreografii i reżyserii spektakli operowych.

Ukończył Royal Ballet School w Londynie. Debiutował na scenie Royal Opera House Covent Garden w Londynie, później tańczył w Stuttgarter Ballett pod dyktando Johna Cranko. Karierę choreograficzną rozpoczął jako dyrektor artystyczny Tanzforum, zespołu baletowego opery w Kolonii, następnie współpracował z Washington Ballet, Metropolitan Ballet of New York, the Australian Ballet, Ballet de l'Opera de Lyon. W połowie lat osiemdziesiątych był dyrektorem artystycznym Ballet de l'Opera de Lyon.

Najbardziej znane jego balety to: **Wolfgang Amadeus, Sługa dwóch panów, Peleas i Melisanda, Romeo i Julia, Dafnis i Chloe, Unfolding, Koan i Parada.**

Od jakiegoś czasu Gray Veredon para się także reżyserią operową. Sukces **Śmierci w Wenecji** Brittena, zrealizowanej dla opery w Filadelfii, rozpoczął okres długiej współpracy z tym teatrem. Veredon zrealizował tam także **Così fan tutte** Mozarta, **Rusałkę** Dvorzaka, **Fidelio** Beethovena, **Ariodante** Handla, **Srokę złodziejkę** Rossiniego i **Rigoletto** Verdiego.

W teatrach operowych Nowej Zelandii i Australii wyreżyserował **Fausta** Gounoda, **Czarodziejski flet** Mozarta i **Carmen** Bizeta. Ostatnio pracował w Rydze, gdzie dla Opery Łotewskiej zrealizował **Latającego Holendra** Wagnera.

W Łodzi Gray Veredon jest już doskonale znany. Współpracę z naszym teatrem rozpoczął w 1985 r., kiedy to przygotował z zespołem baletowym premierę **Snu nocy letniej** do muzyki Feliksa Mendelssohna.

Balet ten do dziś znajduje się w repertuarze. Dwa lata później, w maju 1987 r. wystąpił ze światową prapremierą baletu **Wolfgang Amadeus**, w 1992 r. zrealizował **Romeo i Julię** do muzyki Berlioza, a w 1993 r. wyreżyserował **Bal maskowy** Verdiego.



foto: Ch. Zieliński

foto: Ch. Zieliński



Ziemia obiecana

inscenizacja, choreografia

i opracowanie muzyczne - Gray Veredon

scenografia - Irena Biegańska

kierownictwo muzyczne - Tadeusz Kozłowski

reżyser filmu video - Jarosław Marszewski

Balet w dwóch aktach, inspirowany powieścią
Władysława Stanisława Reymonta i filmem
Andrzeja Wajdy do muzyki Franza von Suppé
i Michaela Nymana
libretto - Gray Veredon



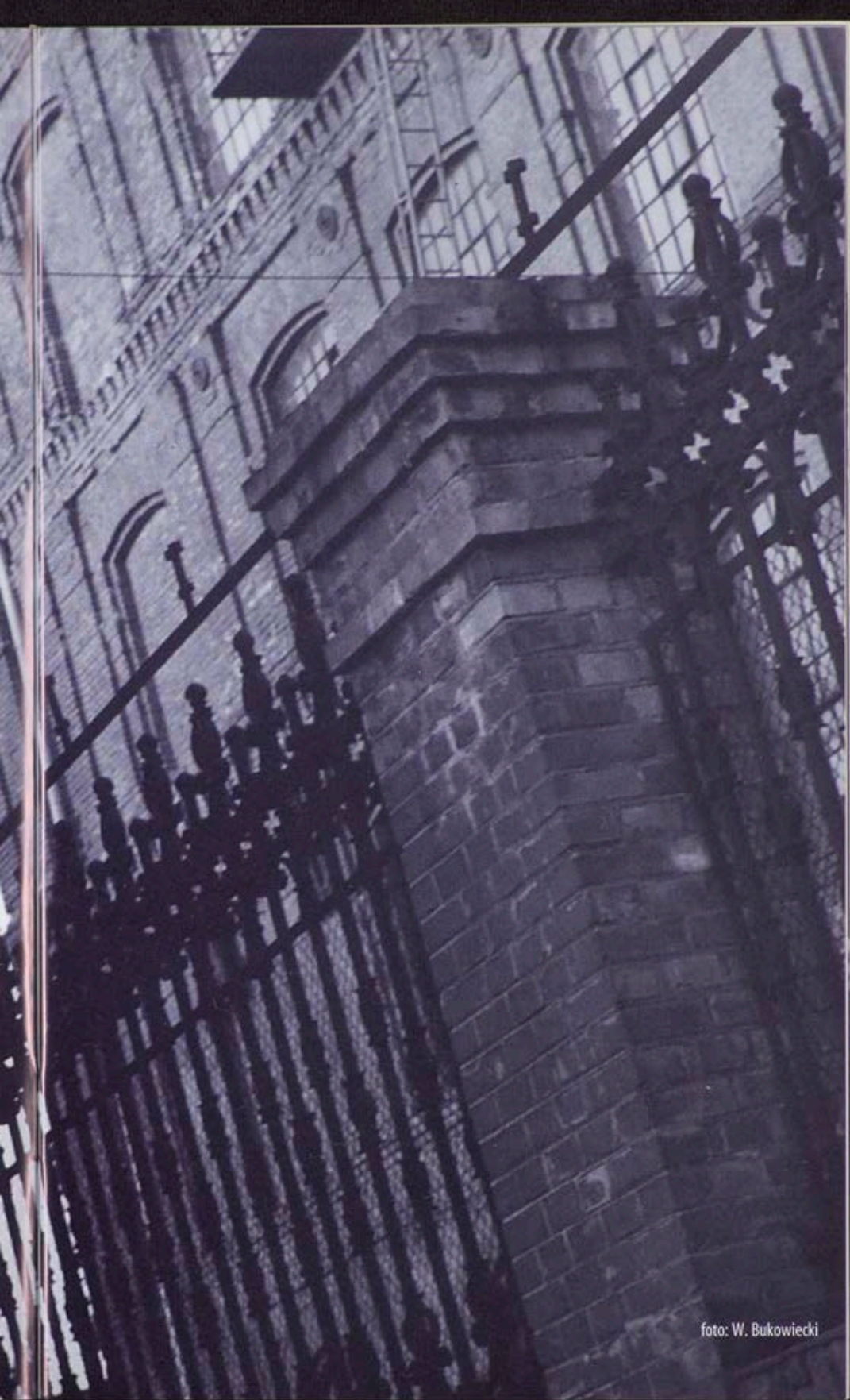


foto: W. Bukowiecki



BALET POZNAŃSKI

dyrektor naczelny i artystyczny - Ewa Wycichowska

W 1973 roku z inicjatywy władz miejskich i środowiska artystycznego Poznania został powołany do istnienia Polski Teatr Tańca - Balet Poznański, którego dyrekcję powierzono wybitnemu tancerzowi i choreografowi - Conradowi Drzewieckiemu. Blisko piętnastoletni okres kierownictwa Conrada Drzewieckiego charakteryzują prekursorskie przedsięwzięcia artystyczne, które usytuowały Balet Poznański w gronie najlepszych zespołów europejskich, czego dowodem były liczne zaproszenia na międzynarodowe festiwale baletowe. W uznaniu zasług w tym okresie Polski Teatr Tańca został wyróżniony m.in. Dyplomem Ministra Spraw Zagranicznych za propagowanie kultury polskiej za granicą (78) oraz Nagrodą Miasta Poznania za szczególne osiągnięcia w dziedzinie kultury i sztuki (84). Od 1988 r. dyrektorem naczelnym i artystycznym Polskiego Teatru Tańca jest Ewa Wycichowska, wieloletnia primabalerina Teatru Wielkiego w Łodzi, choreograf i pedagog, zapraszany do współpracy przez zespoły amerykańskie, włoskie i niemieckie, wielokrotny juror polskich i międzynarodowych konkursów baletowych.

Ewa Wycichowska, kontynuując wykształconą przez Conrada Drzewieckiego oryginalną koncepcję inscenizacyjno-choreograficzną, opartą na technice tańca modern, uzupełniła pierwotną wizję teatru autorskiego i zaprosiła do współpracy wybitnych twórców z całego świata. Od kilku lat Polski Teatr Tańca postrzegany jest jako unikalne forum choreografów, w którym swoje oryginalne koncepcje realizowali m.in. tak wybitni artyści jak Birgit Cullberg, Mats Ek, Örjan Andersson (Szwecja), Stanisław Wiśniewski (Francja), David Earle (Kanada), Toru Shimazaki (Japonia).

Atrakcyjna oferta repertuarowa, nowy oryginalny język tańca i współczesna forma teatralna proponowane przez Balet Poznański spotykają się z uznaniem widzów na całym świecie. W ostatnich latach Polski Teatr Tańca gościł na tak prestiżowych festiwalach, jak Chopin Festival w Hamamatsu (Japonia), Dresdner Musikfestspiele, Bodenese Festival i Lubeck Festival (Niemcy), Karmiel Dance Festival (Izrael), Musik Festival Ankara (Turcja), Vincenza Danza (Włochy) i Festiwalu Sztuki w Edynburgu (Wielka Brytania), gdzie w 1992 r. otrzymał nagrodę Fringe Firsts.

Ewa Wycichowska tancerka, choreograf, pedagog. Absolwentka Państwowej Szkoły Baletowej w Poznaniu i Akademii Muzycznej w Warszawie, stypendystka L'Academie de la Danse w Paryżu. Wieloletnia primabalerina Teatru Wielkiego w Łodzi. Od 1988 roku dyrektor naczelny i artystyczny Polskiego Teatru Tańca - Baletu Poznańskiego. Jest jedną z nielicznych polskich tancerek odnoszących sukcesy na światowych scenach baletowych, zarówno w repertuarze klasycznym, jak i współczesnym.

Do historii baletu przeszły jej kreacje w **Romeo i Julii**, **Giselle**, **Coppelii**, **Córcie źle strzeżonej**, a także **Zielonym stole** Kurta Joosa, **Gajane** Borysa Ejfmana, **Medei** Teresy Kujawy, **Ognistym ptaku** Conrada Drzewieckiego, **Królownie Śnieżce** Witolda Borkowskiego, **Śnie nocy letniej** i **Wolfgangu Amadeusza** Graya Veredona, **Carmen** Jerzego Makarowskiego oraz fascynujące role we własnych choreografiach - **Faust goes rock** i **Skrzypek opętany**. Tańczyła na niemal wszystkich kontynentach, reprezentowała polski balet na festiwalach m.in. w Peru, Kanadzie, Mongolii, Francji, Grecji, Hiszpanii, Izraelu, Wielkiej Brytanii i Japonii. Wielokrotnie zasiadała w jury krajowych i międzynarodowych konkursów baletowych.

W 1980 roku debiutowała jako choreograf utworem **Głos kobiety** (z nieznanej poetki) do muzyki Krzysztofa Knittla.

Obecnie jest autorką ponad 40. prac choreograficznych, m.in. **Koncertu f-mol** do muzyki Chopina, **Stabat Mater** Szymanowskiego, **Święta wiosny** Strawińskiego, **Symfonii koncertującej Es-dur** Mozarta. **Samotności Fauna** Kuźnika, **Skrzypka opętanego** Małeckiego, **Goraju** Knittla, **Albumu z tego świata** Dębskiego, **Fantazji na Harnasia** i **Exodus polskie** Kilara, **Niebezpiecznych związków** Bacha /Satiego, **Dainy** Szeligowskiego/Łowżyła, **TRANS-SS-u...** **Nieprawdziwego zdarzenia** progresywnego L. van Beethovena/Łowżyła, +- **skończoności** Nymana/Ferrari zrealizowanych w Polsce, Włoszech, USA i Niemczech. Członek honorowy Fundacji im. Wacława i Romoli Niżyńskich w Nowym Jorku. Laureatka licznych nagród m.in. Medalu 200-lecia Baletu Polskiego, Nagrody im. Wyspiańskiego I stopnia, Medalu Wacława Niżyńskiego, Finge First Award w Edynburgu, Medalu Ad Perpetum Rei Memoriam oraz tytułu **Kobiety Roku 1993**.

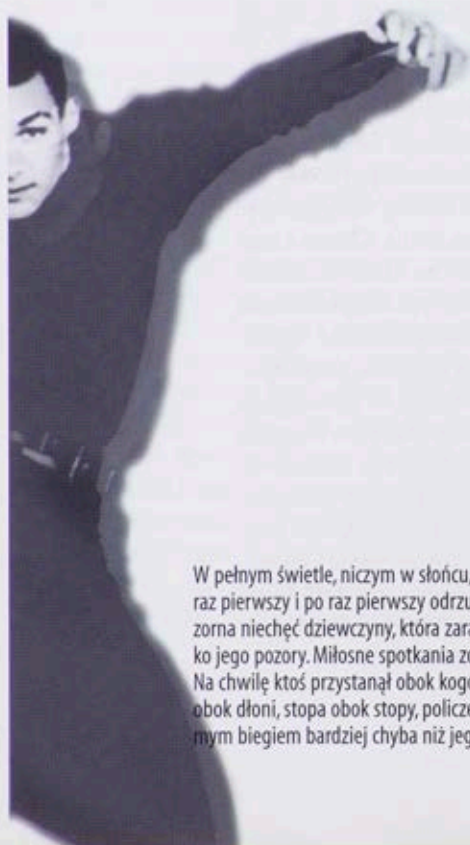
Going Steady

choreografia, scenografia
i opracowanie muzyczne - Jens Östberg
muzyka - William Brunson, Lepo Sumera
światło - Jens Östberg, Bohdan Dvornyk
premiera 29 kwietnia 1999 r.
na scenie Teatru Polskiego w Poznaniu

Jens Östberg urodził się w 1971 roku w Uppsali (Szwecja). Jest absolwentem The Swedish Ballet School. Należy do bardzo dynamicznego pokolenia młodych szwedzkich artystów, którzy twórczość choreograficzną traktują jako naturalne dopełnienie kariery wykonawczej. Debiutował jako choreograf mając 21 lat, zaledwie dwa lata później za spektakl **The Sacred Man** (Święty człowiek) otrzymał Grand Prix Selection Nationale na słynnym festiwalu w Bagnolet (Francja), miejscu, które od wielu lat jest swoistą Mekką choreograficznej awangardy. Jens Östberg pracuje z najlepszymi europejskimi zespołami, realizuje swoje choreografie w Nederlands Dans Theater i Bayerisches Staatsballet. Współpracuje także jako autor i producent z telewizją szwedzką.

W pełnym świetle, niczym w słońcu, rozgrywają się uniesienia i dramaty zakochanych po raz pierwszy i po raz pierwszy odrzuconych. Oto zaloty chłopca o płonących oczach. Oto pozorna niechęć dziewczyny, która zaraz przerodzi się w kokieteryę. Oto spełnienie, a może tylko jego pozory. Miłosne spotkania zdają się tu bowiem dokonywać w biegu, mimochodem. Na chwilę ktoś przystanął obok kogoś. Jak w stop-klatce na sekundę zamiera ruch; dłoń obok dłoni, stopa obok stopy, policzek przy policzku. Ale już wszyscy biegną dalej, zajęci samym biegiem bardziej chyba niż jego celem.

Ewa Obrębowska-Piasecka Gazeta Wyborcza



Pięciu Szkotów i jeden jeleni

choreografia, scenografia
i opracowanie muzyczne - Örjan Andersson
muzyka - collage tradycyjnej muzyki szkockiej
i muzyki elektronicznej
reżyseria światła - Örjan Andersson
premiera - 29 kwietnia 1999 r.
na scenie Teatru Polskiego w Poznaniu

Örjan Andersson studiował w Królewskiej Akademii Baletowej w Sztokholmie. Karierę wykonawczą rozpoczął w 1989 r. w Östgöta Ballet, gdzie pracował pod kierunkiem Birgit Cullberg, Matsa Eka i Jiri Kylan. Od 1991 tańczył w Batsheva Dance Company, gdzie zrealizował również swoją pierwszą pracę choreograficzną. W 1996 r. założył w Szwecji swój własny zespół Andersson Dance Company. Jako choreograf współpracuje m.in. z Cullberg Ballet, Teatro Communale Di Firenze, Royal Opera Ballet w Sztokholmie i Luzerner Ballet. Ma opinię artysty szczególnie wyczulonego na niespokojny rytm świata, dążącego do równowagi między pierwiastkiem intelektualnym a emocjonalnym. Znana jest jego dbałość o formalny szczegół i precyzję rytmiczno-dźwiękową.

Örjan Andersson ubrał tancerzy w tradycyjne szkockie kostiumy: spódnice, koszule, kamizelki, krawaty, spinki, torby, brody. Na scenie postawił prawdziwego, choć wypchanego jelenia. Z taśmy zabrzmiała oryginalna szkocka muzyka. W jego spektaklu ryt tradycji, mundur kostiumu, kanon szkockiego tańca zostaje jednak złamany i wysmiany. Okazuje się oto, że wśród Szkotów są dwie dziewczyny. Że jeleni - magiczny symbol - zostaje użyty do orgietki. Andersson zdaje się mówić, że żaden kanon, żadna tradycyjna wizja kultury, nie może dziś spełnić ludzkich potrzeb i oczekiwań.

Ewa Obrębowska-Piasecka Gazeta Wyborcza





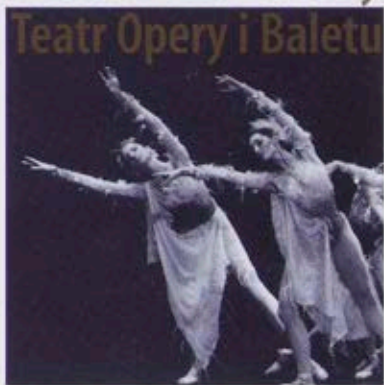
±skończoność

idea i choreografia - Ewa Wycichowska
muzyka - Michael Nyman
(Concerto for Harpsichord and Strings)
Luc Ferrari (Programme Commun pour clavecin et bande)
scenografia - Małgorzata Szczęśniak
kostiumy - Agnieszka Kaczyńska
reżyseria światła - Dariusz Bartoń
premiera 29 czerwca 1998 r.
na scenie Teatru Wielkiego w Poznaniu.

„Scena w tym przedstawieniu to tylko fragment rzeczywistości. Wycinek. Kadr. Wertykalnie przecinają go pasy przezroczystej folii, zagięte jak falista linia w symbolu nieskończoności. Horyzont wyznacza teoretycznie podłoga, ale będziemy mieli poważny kłopot, żeby ustalić, na jakim właściwie poziomie się znajdujemy... W tym spektaklu przestrzeń się zakrzywia, wydłuża, skraca, biegnie w bezkres. Budynek poznańskiej Opery stoi, jak stał - nic się realnie, fizycznie nie zmieniło. To tylko złudzenie. Bardzo sugestywne.”

Ewa Obrębowska-Piasecka Gazeta Wyborcza

Litewski Narodowy
Teatr Opery i Baletu



dyrektor naczelny - Julijus Andrejovas
kierownik baletu - Tatjana Sedunowa

Litewska sztuka choreograficzna wywodzi się ze starych szkół dramatycznych. Pierwsze grupy baletowe zawiązywały się na dworach Wielkich Książąt Litewskich.

Na przełomie XVIII/XIX w. balet został włączony do przedstawień operowych miejskiego teatru w Wilnie. W 1921 r. w Kaunas powstało pierwsze studio baletowe, w którym kształcili się soliści Opery Państwowej. W 1925 zespół Teatru Państwowego przygotował pierwsze przedstawienie baletowe - **Coppeię** Delibesa w choreografii

Pavla Petrowa. Wkrótce do repertuaru baletu weszły pozycje Adolpha Adama, P.L. Hertla, P. Czajkowskiego, Ludwiga Minkusa, Johanna Straussa, Igora Strawińskiego i innych znakomitych kompozytorów. W 1928 r. odbyła się premiera pierwszego litewskiego baletu **Litewska rapsodia** do muzyki Jurgisa Karnaviciusa, która zapoczątkowała wystawianie baletów narodowych. W 1935 r. zespół wyjechał na tournée do słynnych ośrodków sztuki baletowej Monte Carlo i Londynu, gdzie zaprezentował **Giselle**, **Coppeię**, **Jeziro łabędzie**, **Raymondę** i kilka baletów jednoaktowych. W okresie wojennym i powojennym prawie połowa artystów zespołu emigrowała na zachód - głównie do Kanady i Australii. W 1950 tancerze litewscy brali udział w wystawieniu **Coppelia** w Bostonie, później niektórzy z nich tańczyli w Operze Litewskiej w Chicago.

Pierwszy po wojnie wydział choreograficzny został otworzony dopiero w 1952 przy Wileńskiej Szkole Artystycznej. W tym samym czasie zerwano kontakty z teatrami europejskimi oraz litewskimi artystami przebywającymi za granicą.

Aż do lat 60. w teatrze wystawiano głównie dzieła kompozytorów rosyjskich i radzieckich. Z biegiem czasu do repertuaru weszły także nowe wersje baletów romantycznych, 13 baletów takich kompozytorów jak: Bela Bartok, Sergiusz Prokofiew, Aram Chaczaturian, Rodion Szchedrin oraz kompozytorów litewskich:

Julius Juzeliunas, Juozas Indra i in.

Obecnie zespół liczy sobie 75 tancerzy, od 1992 prowadzony jest przez T. Sedunową.

Repertuar obejmuje 15 pozycji: A. Adam - **Giselle**, **Próba**, L. Delibes - **Coppelia**, A. Głazunow - **Raymonda**, L. Herold - **Córka źle strzeżona**, H. Lovenskjold - **Sylfida**, L. Minkus - **Don Quijote**, I. Morozow - **Doktor Ojbol**, B. Pawłowski - **Królewna Śnieżka i siedmiu krasnoludków**, S. Prokofiew - **Kopciuszek i Romeo** i **Julia**, J. Strauss - **Nad pięknym modrym Dunajem**, P. Czajkowski - **Jeziro łabędzie**, E. Balsys - **Egle, królowa węży**.

Litewski balet cieszy się międzynarodową popularnością. Po odzyskaniu niepodległości przez Litwę zespół nawiązał kontakty z zagranicą: występował w Niemczech, Bułgarii, Szwecji, Holandii, w Afryce i Ameryce Południowej; brał udział w festiwalach w miastach: Bosra, Atenach, Meksyku, Leverkusen, Heilbronn, Schleswig Holstein. Litewski Teatr Opery i Baletu gościł u siebie zespoły Teatru Bolszoi z Moskwy, nowojorski New York Center Joffrey Ballet, Great Ballet Theatre z Genewy, Hiszpański Balet Narodowy, Balet XX wieku i Balet z Monte Carlo.

scena 2

Hipolita, zmęczona dniem pełnym wrażeń, zasypia i zaczyna śnić.

scena 3

Rzemieślnicy spotykają się w lesie, aby rozpocząć próbę przedstawienia na ślub Hipolity i Tezeusza. W tym samym czasie Tytania, Oberon, Puk wraz z leśnymi elfami dokazują i baraszkują w okolicy. Tytania i Oberon posprzeczały się i teraz Oberon chce ukarać małżonkę za nieposłuszeństwo. Rozkazuje Pukowi przynieść magiczny kwiat; jeśli spryska się jego sokiem oczy pogrążonego we śnie, osoba ta, po przebudzeniu, zakocha się natychmiast w pierwszym napotkanym stworzeniu.

scena 4

Na leśnej polanie pojawiają się Helena i Demetriusz. Oberon był świadkiem miłosnego wyznania Heleny i słyszał, z jaką obojętnością traktuje ją Demetriusz, decyduje się zatem pomóc dziewczynie. Kiedy Puk wraca, Oberon każe mu użyć magicznej siły kwiatu, aby odmienić uczucia Demetriusza do Heleny.

scena 5

Późno w nocy Tytania i elfy tańczą w lesie i gdy Tytania zmęczona zasypia, Oberon spryskuje jej oczy sokiem magicznego kwiatu.

scena 6

Hermia i Lizander zabłądzili w lesie, znużeni ucieczką zapadają w sen. Puk biorąc Lizandra za Demetriusza skrapia mu oczy magicznym sokiem. Helena, w swej pogoni za Demetriuszem, wkracza na scenę i budzi niechcący Lizandra, który natychmiast zakochuje się w dziewczynie. Helena, zdziwiona jego nagłym afektem, ucieka przestraszona, Lizander rusza w ślad za nią. Teraz Hermia się budzi i zamiast Lizandra widzi Demetriusza, który ponownie wyznaje jej miłość. Dziewczyna odrzuca raz jeszcze jego względy; Demetriusz zmęczony zasypia. Oberon, obserwując całą akcję z ukrycia, naprawia błąd Puka i tym razem Demetriusza wprowadza w magiczną drzemkę.

scena 7

Przy świetle księżycy rzemieślnicy przygotowują przedstawienie. Puk krąży między nimi czekając na okazję, aby jednego z nich zmienić w osła. Udaje mu się to w końcu i przedstawia osła śpiącej Tytanii, która po przebudzeniu zakochuje się w nim.

scena 8

Helena, uciekając przed Lizandrem, budzi Demetriusza, który także odurzony magią, zakochuje się w dziewczynie. Wybucha kłótnia między rywalami.

scena 9

Oberon widzi to zamieszanie i, z pomocą mgły, postanawia przywrócić rzeczom porządek. Wraz z Pukiem usypia całą czwórkę i magicznym sposobem łączy ich w pary: Hermię z Lizandrem, Helenę z Demetriuszem. Oberon budzi także Tytanię. Królowa elfów zdaje sobie sprawę ze swojego fatalnego zauroczenia i z tego, że to jej mąż w ten sposób chciał ją ukarać za nieposłuszeństwo. Małżonkowie godzą się.

scena 10

Wszyscy w królestwie elfów cieszą się z zakończenia konfliktu między Tytanią i Oberonem.

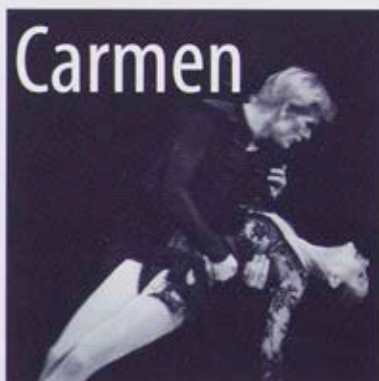
scena 11

W pałacu Tezeusza na ślubnym kobiercu stają trzy pary: Tezeusz z Hipolitą, Lizander z Hermią i Demetriusz z Heleną.

Prolog: Przeznaczenie, Carmen, Don Jose.

- Tłum tańczy na placu przy fabryce cygar. Wśród ludzi widzimy Carmen i Don Josego.
- To Przeznaczenie popycha Carmen i Don Josego ku sobie.
- Zmiana warty na placu. Don Jose jest jednym z dumnych żołnierzy, uczestniczących w tym wydarzeniu.
- Na plac wchodzi kobiety z fabryki. Carmen usiłuje uwieść Don Josego : mężczyzna zdaje się nie zwracać uwagi na dziewczynę, lecz wyraźnie jest zaintrygowany jej zmysłową habanerą. Kobiety wracają do fabryki.
- W fabryce poruszenie, żołnierze zmuszeni są interweniować. Carmen zraniła jedną z kobiet w czasie kłótni. Don Jose ma ją aresztować.
- W drodze do więzienia udaje się Carmen uwieść Don Josego, który zapomina o swoich obowiązkach i pozwala dziewczynie uciec. Zostaje za to wyrzucony z wojska.
- Don Jose znów spotyka Carmen. Wyrażają swoje uczucia w miłosnym duecie. Don Jose jest gotów nawet dla niej zabić.
- Podekscytowany tłum oczekuje na placu Toreadora. Wkrótce ten przybywa. Carmen, zauroczona jego wdziękiem i sławą, zakochuje się. Odchodzą razem. Don Jose obserwuje całą scenę z ukrycia.
- Carmen i Toreador tańczą miłosny duet. W oszukany i zdradzonym Don Jose budzi się potworna zazdrość.
- Don Jose wyznaje swoje uczucia Carmen, która, z początku obojętna, znów zaczyna go uwodzić i bawić się jego kosztem. Don Jose błaga o jej miłość.
- Carmen ucieka potajemnie. Don Jose zdaje sobie sprawę, że to już koniec, że Carmen go nie kocha. Carmen wróży z kart, widzi swoją przyszłość i, będąc Cyganką, akceptuje swoje przeznaczenie.
- Dzień walki byków. Don Jose widzi Carmen u boku Toreadora. Don Jose jeszcze raz pyta Carmen, czy go kocha. Carmen już go nie chce, kocha Toreadora. Don Jose nie może znieść widoku ukochanej z innym, z rozpaczy rzuca się z nożem na Carmen i zabija dziewczynę.

libretto i choreografia - Krzysztof Pastor
muzyka - Georges Bizet - Rodion Szchedrin
dekoracje - Adomas Jacovskis
kostiumy - Juozas Statkevicius
premiera - Wilno, 1997



G ł ó w n i s p o n s o r z y :

ZARZĄD WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

ZARZĄD MIASTA ŁODZI

MINISTERSTWO KULTURY I SZTUKI

s p o n s o r z y :

Bank Pekao S.A.

Polskie Linie Lotnicze S.A. - przedstawicielstwo w Łodzi



Hotel Grand ORBIS S.A. - w Łodzi

Włoski Instytut Kultury w Warszawie



Firma H. Skrzydlewska

Małgorzata Badowska

TUiR WARTA oddział w Łodzi

p a t r o n a t m e d i a l n y :

Program 1 TVP S.A.



TVP S.A. oddział w Łodzi



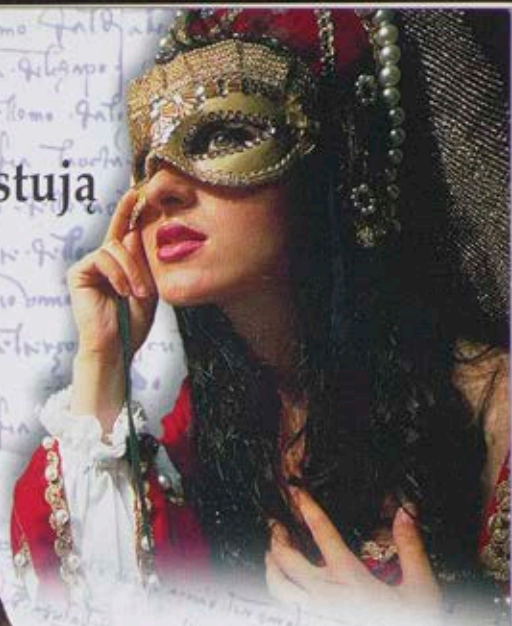
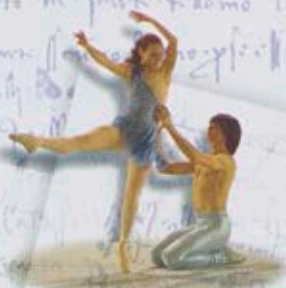
Radio Manhattan



Exspres Ilustrowany



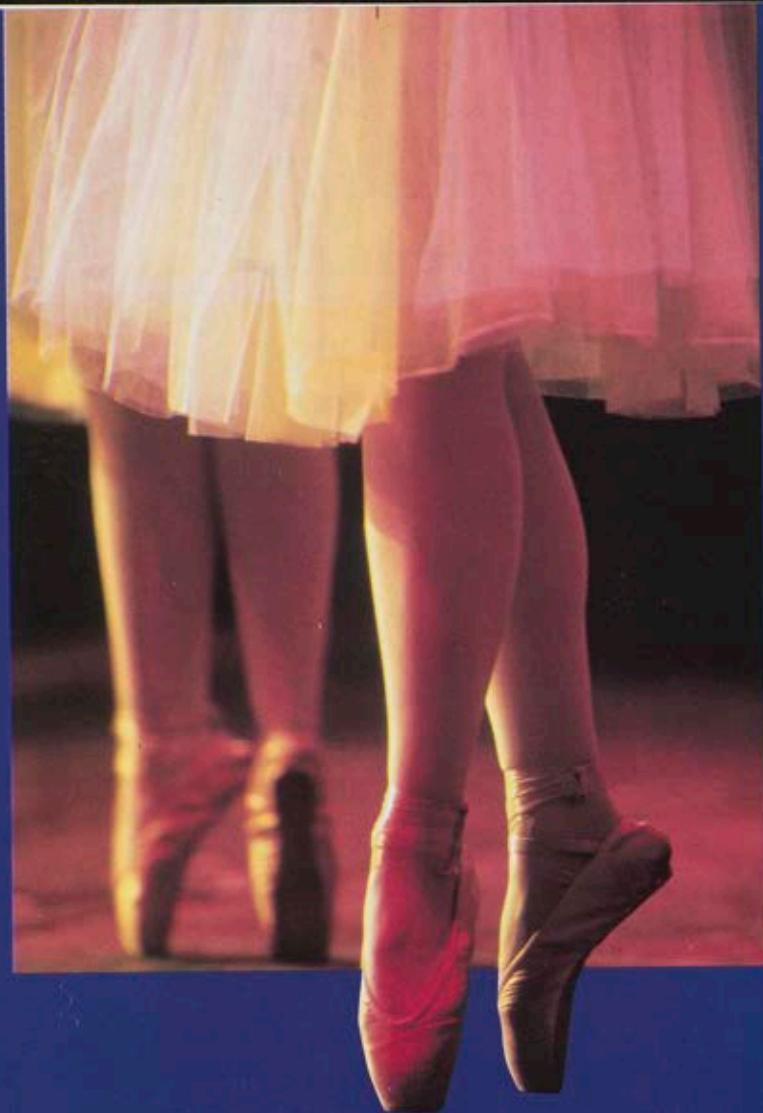
Tylko najlepsi inwestują
w przyszłość.



Tylko najlepsi wspierają kulturę.

 | BANK PEKAO SA

Wszelkie informacje w Internecie: <http://www.pekao.com.pl>
oraz infolinia 0-800-32-32-32 - połączenie na koszt Banku.



Polskie Linie Lotnicze LOT
życzą Państwu
udanego wieczoru

Liczy się tylko doskonałość

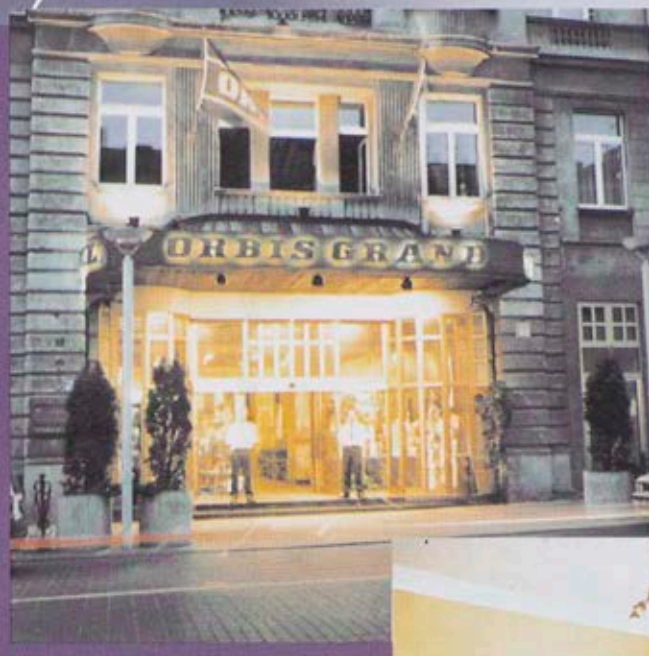
POLSKIE LINIE LOTNICZE
LOT

Informacja tel. 952, 953. INTERNET:<http://www.lot.com>



92-102 Łódź, ul. Piotrkowska 72
tel. (042) 633 99 20
rezerwacje tel. (042) 632 19 95
fax (042) 633 78 76

Hotel Grand



*Serdecznie
zapraszamy
do korzystania
z naszych usług*



*Zapewniamy
komfort,
dyskrecję
oraz miłą
i profesjonalną
obsługę*



Firma
H. SKRZYDLEWSKA
Łódź, ul. Dziewiarska 14
Tel. 72-33-33
Fax 72-30-25



Kwiatowe ogrody przez cały rok

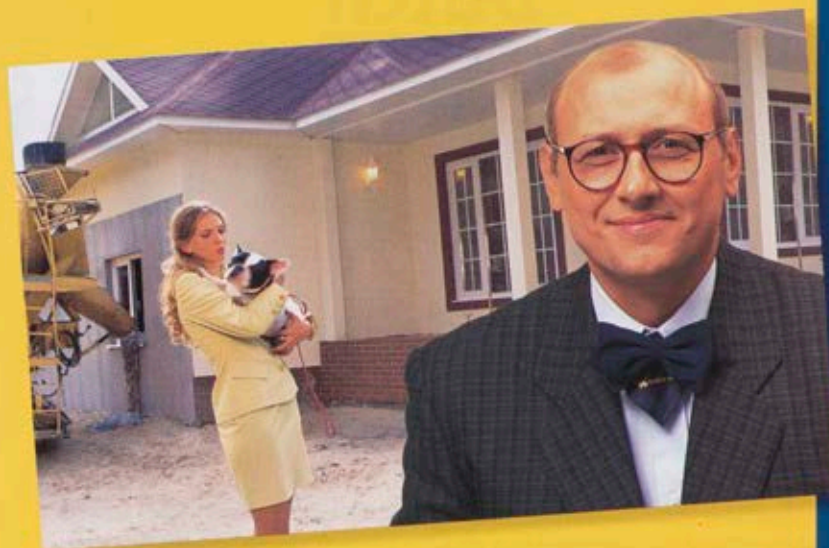


KWACIARNIE FIRMOWE

- Ul. Łódzka 78, tel. 49-24-94 (godz. 7-19)
- Ul. Piotrkowska 194, tel. 36-26-16 (7-22)
- Ul. Łódzka 80 (9-17)
- Ul. Przybyszewskiego 102 (7-20)
- Ul. Przybyszewskiego 108 (9-20)
- Ul. Przybyszewskiego 325 (8-18)
- Ul. Zakładowa 50, bl. 102, tel. 70-88-62 (7-20)
- Ul. Szczecińska 100 (7-19)
- Ul. Zgierska 141, tel. 57-16-34 (7-20)
- Ul. Północna 42, (7-19)
- Ul. Dziewiarska 14, tel. 72-33-33 (7-20)
- Ul. Pabianicka (Rondo Lotników Lwowskich)- (8-19)
- Al. Przyjaźni (przy ul. Elsnera), tel. 73-70-00 (7-20)

PRACUJEMY SIEDEM DNI W TYGODNIU

Zapraszamy



JESTEŚ W DOBRYCH RĘKACH

Życie lubi płać figle, na które często nie jesteś przygotowany. Wtedy najważniejsza jest pomoc kogoś, komu możesz zaufać. Kogoś, kto dzięki wieloletniemu doświadczeniu skutecznie rozwiąże Twoje problemy. Ubezpieczając się w Warcie, możesz mieć pewność, że jesteś w dobrych rękach.

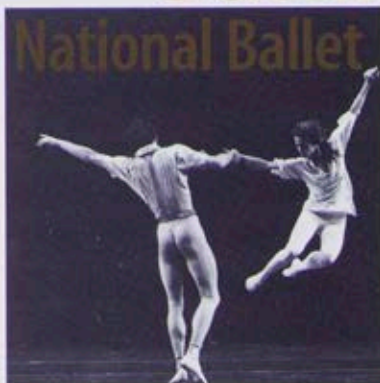
TOWARZYSTWO UBEZPIECZEŃ I REASEKURACJI S.A.

WARTA
ROK ZAŁOŻENIA 1920

ODDZIAŁ W ŁODZI
ul. Piotrkowska 99
tel. 633-16-04, fax 636-78-10



Dutch



dyrektor artystyczny - Wayne Ealing

Holenderski Balet Narodowy (Het Nationale Ballet) założony został w roku 1961 przez **Sonię Gaskell**. Na początku działalności Balet miał swoją siedzibę w miejskim teatrze Stadsschouwburg w Amsterdamie, od roku 1986 zespół rezyduje w Het Muziektheater, również występuje gościnnie w teatrach w Holandii i poza granicami kraju. W 1968 stanowisko dyrektora artystycznego przejął Rudi van Dantzig, a w 1991 - Wayne Ealing, były solista Baletu Królewskiego w Londynie. Ealing tańczył główne role w baletach klasycznych i współpracował z takimi artystami jak: Frederick Ashton, Kenneth Mac-Millan, Hans van Manen, Glen Tetley, Freddie Mercury.

Większość przedstawień odbywa się z udziałem orkiestr symfonicznych: The Netherlands Ballet Orchestra lub The North Holland Philharmonic Orchestra.

Zespół każdego roku wystawia jedną lub dwie pozycje klasyczne, takie jak: **Kopciuszek**, **Giselle**, **Romeo i Julia**, **Śpiąca królowa**, czy **Jeziorno łabędzie**. Znaczące miejsce ma także przedwojenny repertuar Baletów Diagilewa (słynne balety Michaiła Fokina: **Sylfidy**, **Ognisty ptak**, **Pietruszka** i Bronisławy Niżyńskiej - **Les Noches**, **Les Biches**) oraz repertuar bardziej współczesny, a w szczególności dzieła Balanchine'a, wielkiego innowatora techniki klasycznej. Zespół ma w swoim repertuarze ponad dwadzieścia baletów Balanchine'a i odgrywa, obok the New York City Ballet założonego przez samego choreografa, kluczową rolę w zachowaniu spuścizny twórcy.

Zupełnie odmienne oblicze zespołu kreowane jest przez wiodących choreografów holenderskich: Rudio van Dantziga, Toera van Schayka i Hansa van Manena. Ci światowej sławy choreografowie łączą w swej pracy elementy klasyczne ze współczesnymi technikami tańca i ruchu. W poszukiwaniu nowych trendów i talentów choreograficznych zespół zaprasza uznanych twórców tańca, w Het gościli m.in. Laurie Booth, Carolyn Carlson, William Forsythe, Edouard Locke, Maguy Marin.

Holenderski Balet Narodowy skupia wokół siebie osiemdziesięciu tancerzy i tancerek różnej narodowości, co podkreśla międzynarodowy charakter zespołu. Finansowany jest przez Holenderskie Ministerstwo Edukacji, Kultury i Nauki oraz przez władze miasta Amsterdam.

Wayne Ealing pochodzi z Montrealu. Ukończył The Royal Ballet School w Londynie i w 1969 rozpoczął pracę w The Royal Ballet Company. W 1972 r. został solistą zespołu, w 1975 r. jego pierwszym tancerzem. Tańczył główne role klasycznego repertuaru The Royal Ballet. Tworzyli dla niego tacy choreografowie jak: Kenneth Mac Millan, Frederick Ashton, Hans van Manen, John Neumeier, Rudolf Nurejew, David Bintley i Glen Tetley. W 1991 r. zakończył karierę tancerza i przejął po Rudim van Dantzigu funkcję dyrektora artystycznego Holenderskiego Baletu Narodowego. Począwszy od 1983 r. sam tworzy choreografie, m.in. był twórcą układów baletowych do koncertu z okazji zburzenia Muru Berlińskiego, a także do videoklipu piosenki **I want to break free** zespołu Queen.

Dla Holenderskiego Baletu Narodowego stworzył balety: **Ruiny czasu** (1993), **Symfonia fal** (1994), **Duet** (1995). W repertuarze zespołu znalazła się także jego wcześniejsza praca **Frankenstein**, współczesny **Prometeusz**.

W 1994 r. Ealing przygotował dla teatru La Scala dwuaktowy balet **Alma Mahler**, poświęcony żonie Gustawa Mahlera, a w 1997 r. dla Hong Kong Ballet - przedstawienie **Ostatni cesarz**, oparte na historii życia Pu Yi - ostatniego cesarza Chin.

Rudi van Dantzig (urodzony w Amsterdamie, w 1933 r.) studiował u Ann Sybranda i Soni Gaskell. Jako tancerz zadebiutował w 1952 r. z Gaskell's Ballet Recital (późniejszy Netherlands Ballet), dla którego to zespołu, w roku 1953, stworzył choreografię do swojego pierwszego baletu zatytułowanego **Wyspa Nocy**. W 1959 r. był jednym z założycieli Netherlands Dance Theatre, rok później wrócił jednak do zespołu Gaskell. W 1961 r. zmieniono nazwę zespołu na Het National Ballet, a Rudi van Dantzig został jego głównym choreografem. Przez cztery lata, wraz z Sonią Gaskell i Robertem Kasesenem, był współdyrektorem artystycznym, od 1971 r. pełnił tę funkcję samodzielnie. W 1991 r. przekazał stanowisko dyrektora artystycznego Wayne'owi Eaglingowi. Rudi van Dantzig stworzył choreografie do ponad pięćdziesięciu spektakli baletowych, z których większość przeznaczona była dla Holenderskiego Baletu Narodowego. Balety van Dantziga znajdują się w repertuarze wielu międzynarodowych zespołów. Dużą część spektakli była wynikiem współpracy z Rudolfem Nurejewem. Do najbardziej znanych spektakli należą: **Cztery ostatnie pieśni**, **Pomnik zmarłego chłopca**, **Onder mijne Voeten** i autorskie, pełne wersje baletów **Romeo i Julia** oraz **Jezioro łabędzie**.

choreografia - Rudi van Dantzig

muzyka - Richard Strauss, Vier letzte Lieder, 1949

kostiumy, scenografia i światło - Toer van Schayk

premiera przedstawienia - 16 maja 1977

Holenderski Balet Narodowy, Stadsschouwburg Amsterdam



Four last songs

Richard Strauss (1864-1949)

Cztery ostatnie pieśni do słów Hermanna Hessego i Josepha von Eichendorffa zostały tak nazwane już po śmierci kompozytora. Jednak Strauss, który w 1948 skończył 84 lata musiał przeczuwać, że to jego ostatnie utwory - muzyczne pożegnanie z pięćdziesięcioletnią karierą kompozytorską. We wszystkich czterech pieśniach: **Frühling**, **September**, **Beim Schlafengehn** i **Im Abendrot** śmierć jest tematem przewodnim. Ta śmierć jednak nie przeraża, lecz przynosi ukojenie. W ostatnich wersach **Im Abendrot** czytamy: „Jakże strudzeni jesteśmy naszą tułaczką. Czy to już śmierć nadchodzi?”

Niewątpliwie **Cztery ostatnie pieśni** są jednym z najpiękniejszych romantycznych dzieł kompozytora. Cykl jest apoteozą pięćdziesięciu lat komponowania. Zdawać by się mogło, że ten południowoniemiecki optymistą (urodził się w Monachium w 1864 r.) nigdy nie zaznał prawdziwego cierpienia. Osobiste dylematy jego romantycznych poprzedników - Beethovena czy Wagnera, były Straussowi obce. Jego życie bliższe były zasadom *joie de vivre* niż typowemu niemieckiemu *Weltschmerz*. Nie był podatny na nowości muzyczne i polityczne okresu, w którym żył, kreował swój własny świat.

Strauss może nie wprowadził rewolucyjnych zmian do muzyki, był wszakże mistrzem harmonii i orkiestracji. W **Czterech ostatnich pieśniach** głos jest potraktowany niemal jak instrument solowy, muzyka, szczególnie dźwięki czelesty, solo skrzypiec i rogu, subtelnie uwydatnia słowa pieśni. **Pieśni**, utrzymane w jesiennym, nostalgicznym nastroju, są apoteozą pięknego życia i tęsknoty za piękną śmiercią.

Maarten de Kroon

W choreografii Rudiego van Dantziga można odnaleźć wszystkie nastroje i emocje zawarte w wierszach Hessego i von Eichendorffa: radość z przeżytych szczęśliwych chwil, potrzebę wewnętrznego spokoju, smutek, przeczucie zbliżającej się śmierci, a także jeszcze jeden element - koniec związku między kobietą a mężczyzną jako metaforę ostatecznego końca.

W każdym epizodzie pojawia się para tancerzy oraz solista, uosabiający anioła śmierci. Jest on postacią łączącą epizody, wkracza w akcję i w finale prowadzi bohaterów do królestwa cieni.

Luuk Utrecht

Trois Gnessiennes



choreografia - Hans van Manen
muzyka - Erik Satie „Trois Gnessiennes”, 1890
dekoracje - Jean -Paul Vroom
kostiumy - Joop Stokvis
światło - Jan Hofstra
premiera 25 marca 1982,
Holenderski Balet Narodowy,
Stadsschouwburg Amsterdam

Hans van Manen urodził się w 1932 r. w Nieuwer Amstel. Swoje pierwsze kroki baletowe stawiał pod kierunkiem Soni Gaskell w Amsterdamie. Tam też został, w 1951 roku, zaangażowany jako tancerz do jej grupy baletowej The Ballet Recital. Następnie tańczył w zespołach: The Netherlands Opera Ballet i Ballets de Paris Rolanda Petit. W 1956 zadebiutował jako choreograf baletem **Feestgericht**. W latach 1961-1970 był współdyrektorem artystycznym The Netherlands Dance Theatre, a od 1973 do 1987 - głównym choreografem Holenderskiego Baletu Narodowego. W 1988 wrócił do zespołu The Netherlands Dance Theatre jako główny choreograf. Van Manen jest twórcą ponad stu baletów, z których 36 wykonywał Holenderski Balet Narodowy.

Hans van Manen jest jednym z propagatorów baletu modern-fuzji klasycznego baletu, tańca współczesnego oraz różnych technik ruchu scenicznego - i z powodzeniem przybliżył ten gatunek szerokiej publiczności. Jego wkład w rozwój tańca współczesnego uznawany jest za przełomowy, w latach sześćdziesiątych przyczynił się znacznie do sformułowania rewolucyjnej jak na tamtą czas, a obecnie powszechnie akceptowanej syntezy stylu akademickiego z innymi gatunkami tańca. Pewne aspekty choreografii Van Manena, takie jak: przejrzystość i pozorna prostota, doskonale zrównoważona, niemal matematyczna struktura kompozycji baletowych stały się wyznacznikami jego stylu. Dzieła choreografa rządzą się precyzyjnymi zasadami formalnymi i strukturalnymi. Wiele z nich, szczególnie te stworzone dla Netherlands Dance Company, ma charakter eksperymentalny, jak na przykład **Solo na głos I** (1986) czy **Mutacje** (1970).

Styl choreograficzny spektakli przygotowanych dla Holenderskiego Baletu Narodowego jest bardziej kalsyczny, panuje w nich nastrój romantyczny i baśniowy. Romantyczny element tych dzieł, skupiony wokół relacji międzyludzkich, zabarwiony jest zmysłowym oddziaływaniem ludzi na siebie: przyciąganiem i odpychaniem. Spośród tych lirycznych, romantycznych baletów na szczególną uwagę zasługują: **Adagio Hammerklavier** (1973), **Cztery utwory Schumanna** (1975), **Grand Trio** (1978), **Wariacje fortepianowe III** (Trois Gnessiennes) (1982) oraz eksperymentalne spektakle stworzone dla Holenderskiego Baletu Narodowego: duet **Twilight** i video-balet **Live** (1979).

Van Manen jest twórcą uznanym i cenionym na całym świecie. Jego balety znajdują się w repertuarach czterdziestu międzynarodowych zespołów. Jego choreografie wykonywali tancerze światowego formatu, jak Anthony Dowell, Marcia Hayde, Natalia Makarowa czy Rudolf Nurejew.

Trois Gnossiennes do muzyki Erika Satie pod tym samym tytułem pierwotnie stanowiły ostatnią część baletu Hansa van Manena **Five Short Stories**. Jako oddzielna część wchodzi w skład **Piano Variations**, zbioru pięciu choreografii, które van Manen stworzył dla Holenderskiego Baletu Narodowego na początku lat osiemdziesiątych. **Trois Gnossiennes** są trzecią z kolei częścią baletu, stąd podtytuł **Piano Variations III**. Odzwierciedlają one konflikty w stosunkach międzyludzkich, szczególnie te pomiędzy mężczyzną i kobietą. Bohaterowie duetu **Trois Gnossiennes** to mężczyzna i kobieta, którzy darzą się wzajemnym, głębokim zaufaniem. Na początku utworu dają się odczuć powstrzymywane napięcia między bohaterami, które stopniowo, przeistaczają się w nastrój harmonii i wzajemnego zrozumienia. Fortepian i pianista są przez cały czas na scenie, uczestniczą w spektaklu. Co więcej, pierwszy i ostatni akord muzyki należy do pianisty, jakby w hołdzie dziełu muzycznemu, które było inspiracją do stworzenia choreografii.

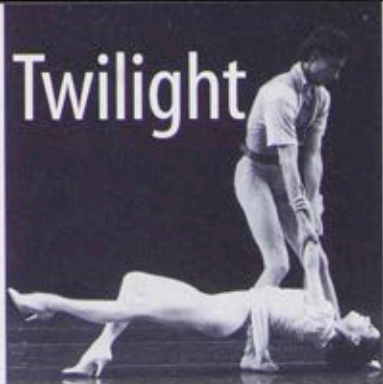
Erik Satie: Trois Gnossiennes, 1890

Erik Satie nadawał swoim utworom nieprawdopodobne i przekorne tytuły: **Trzy utwory w kształcie gruszki**, **Szkice i kolczastość drewnianego, grubego i miłego**, **Oziębłe kawałki**, **Wysuszone embriony**... I jeśli nawet Satie załączał wyjaśnienia do swoich utworów, nie wyjaśniały one jego muzyki. Próbując tłumaczyć swój utwór Socrate Satie napisał: „Uprzejmie proszę tych, którzy nie rozumieją tego utworu, aby przemyśleli stan całkowitego poddania się i braku wartości”.

Erik Satie (1866-1925), nie rozstający się ze swoim melonikiem, monoklem i parasolem, nie udawał ekscentryka, po prostu nim był. Można go nazwać wczesnym dadaistą, bądź też, po prostu, inteligentnym prześmiewcą, który odciął się od przesadnie dramatycznych i romantycznych elementów ówczesnego stylu wagnerowskiego, komponując „muzykę bez tlenu”. Jego introspektywne i zwiewne utwory, takie jak **Sarabandes** (1887) i **Gymnopedies** (1886) wzbudziły zainteresowanie Debussy'ego, który opisał kompozytora po ich spotkaniu w roku 1892 jako „ujmującego i średniowiecznego muzyka zagubionego w dziewiętnastym wieku.” Satie miał wpływ na muzykę Debussy'ego, Honnegera, Poulenca i Milhauda. Inspirację czerpali także późniejsi kompozytorzy, tacy jak John Cage. Utwór **Trois Gnossiennes** (1890) powstał w czasach, gdy kompozytor zarabiał na życie jako pianista w nocnym lokalu. Stanowi on pięć miniatur fortepianowych o wyrafinowanym, prawie mistycznym charakterze i magicznej sile.

Maarten de Kroon

Twilight



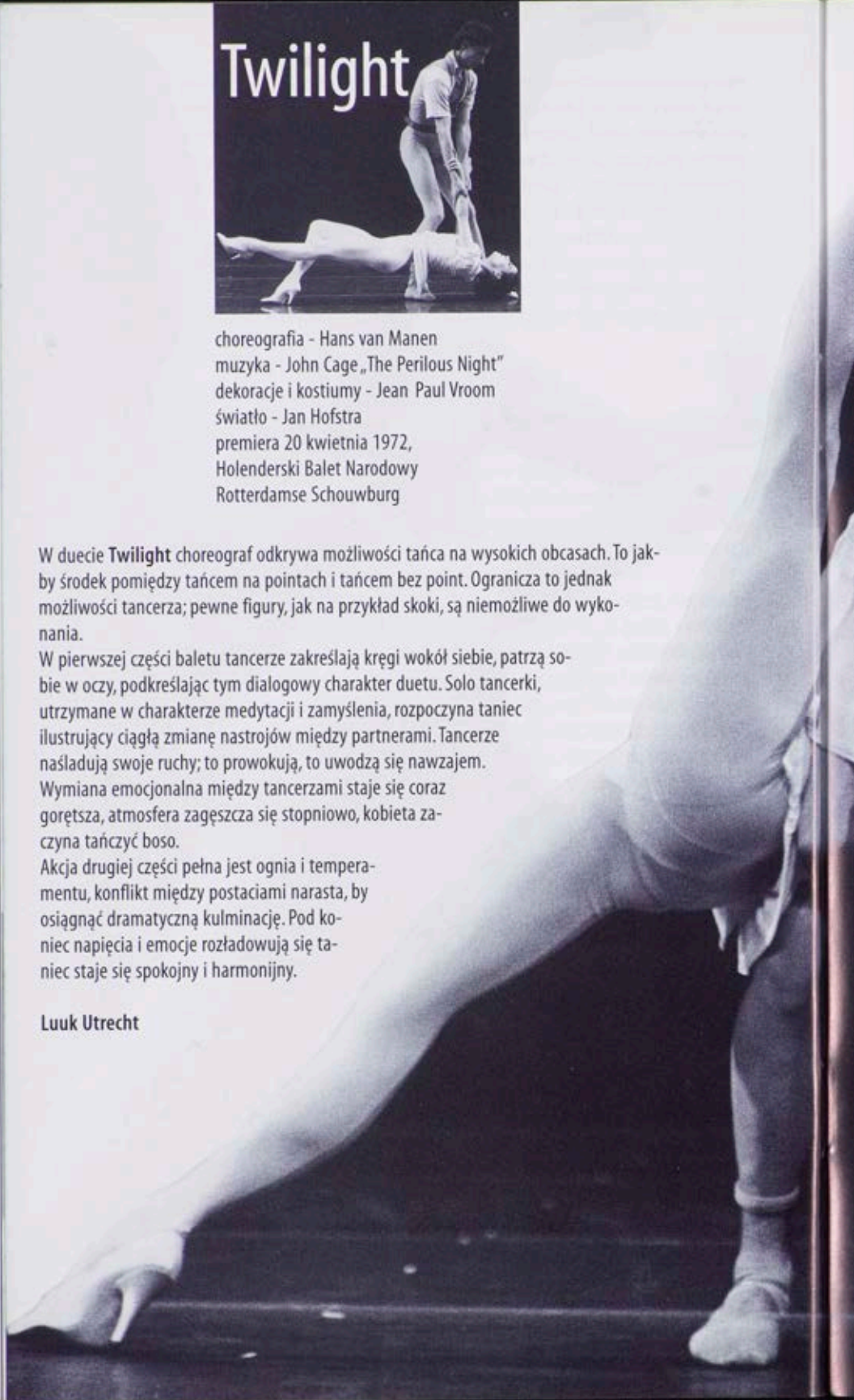
choreografia - Hans van Manen
muzyka - John Cage „The Perilous Night”
dekoracje i kostiumy - Jean Paul Vroom
światło - Jan Hofstra
premiera 20 kwietnia 1972,
Holenderski Balet Narodowy
Rotterdamse Schouwburg

W duecie **Twilight** choreograf odkrywa możliwości tańca na wysokich obcasach. To jakby środek pomiędzy tańcem na pointach i tańcem bez point. Ogranicza to jednak możliwości tancerza; pewne figury, jak na przykład skoki, są niemożliwe do wykonania.

W pierwszej części baletu tancerze zakreślają kręgi wokół siebie, patrzą sobie w oczy, podkreślając tym dialogowy charakter duetu. Solo tancerki, utrzymane w charakterze medytacji i zamyślenia, rozpoczyna taniec ilustrujący ciągłą zmianę nastrojów między partnerami. Tancerze naśladują swoje ruchy; to prowokują, to uwodzą się nawzajem. Wymiana emocjonalna między tancerzami staje się coraz gorętsza, atmosfera zagęszcza się stopniowo, kobieta zaczyna tańczyć boso.

Akcja drugiej części pełna jest ognia i temperamentu, konflikt między postaciami narasta, by osiągnąć dramatyczną kulminację. Pod koniec napięcia i emocje rozładowują się; taniec staje się spokojny i harmonijny.

Luuk Utrecht





choreografia - Twyla Tharp

muzyka - Philip Glass „In the Upper Room”

dekoracje - Santo Loquasto

kostiumy - Norma Kamali

światło - Jennifer Tipton

premiera światowa - sierpień 1986, Illinois, USA

premiera w Holenderskim Baletcie Narodowym

- 4 września 1998 Muziektheater Amsterdam

Twyla Tharp „Moje ciało pragnęło ruchu, pragnęło rzucić się w przestrzeń. Bez tego gorącego pragnienia nigdy nie zostałabym choreografem. I ponieważ nikt nie mógł ze mną wytrzymać, musiałam stworzyć własny taniec”.

Jak sama mówi, Twyla Tharp została choreografem, bo musiała. Swoją pierwszą pracę taneczną stworzyła trzydzieści lat temu, a dziś jest jednym z najbardziej cenionych i płodnych choreografów w Ameryce.

Styl Tharp nie jest łatwy do sklasyfikowania. Niektóre z jej dzieł są mieszkanką różnych stylów tańca. Dlatego też niektórzy określają je mianem „eklektyczne”, nie zawsze w pozytywnym znaczeniu tego słowa. Nie zrażona tymi opiniami, Tharp z wielkim entuzjazmem poszukuje nowych rozwiązań.

W młodości nie tylko balet fascynował Twylę. Zachęcana przez ambitną matkę, ćwiczyła stepowanie i akrobatykę. W latach sześćdziesiątych przeniosła się do Nowego Jorku, aby studiować historię sztuki. Tam odkryła taniec modern. Jej nauczycielami byli Martha Graham, Merce Cunningham i Alwin Nikolais. Przez jeden sezon tańczyła w zespole Paula Taylora, ale dla ambitnej tancerki był to tylko krok przejściowy. W 1965 r. zaczęła pracować na własne konto.

Dla Tharp choreografia jest poszukiwaniem granic w sztuce. Sama jednak przyznaje, że w swoich wczesnych pracach nie była w pełni świadoma, co jest możliwe, a co nie. Są one bardziej odzwierciedleniem ówczesnej awangardy, niż osobistymi manifestami artystycznymi. Dlatego za swój debiut choreograficzny uważa dopiero dzieło z 1970 r. **The Fugue**. W tym mniej więcej czasie Tharp odwróciła się od awangardy. Postawiła na wirtuozerię spektakli, magię, przepych, zachowując jednak niemal matematyczną strukturę swych dzieł.

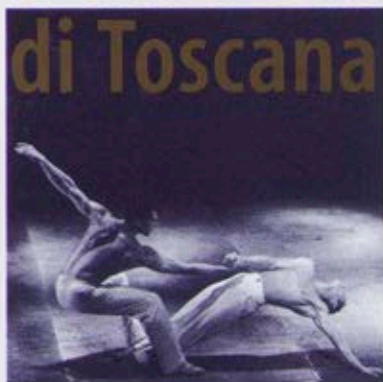
W stosunkowo krótkim czasie Twyla Tharp zdobyła sławę jako choreograf. W 1973 Robert Joffrey zaprosił Tharp do opracowania choreografii dla swego zespołu. Było to dość ryzykowne przedsięwzięcie. Tharp pracowała tylko z sześcioma tancerzami, a jej metody były raczej nietypowe, jak na warunki klasycznego zespołu baletowego. Sama też miała pewne obawy dotyczące projektu, dlatego też przekonała Roberta Joffreya, aby również jej tancerze mogli brać udział w przedstawieniu. Spektakl **Deuce Coup** do muzyki Beach Boys okazał się ogromnym sukcesem. Kolejnym zespołem, z którym współpracowała był renomowany zespół American Ballet Theatre. W **Push Comes to Shove** wykazała się niezrównanym talentem operowania techniką klasyczną i parodiowania jej, wykorzystując m.in. elementy tańca Michała Barysznikowa. Jej współpraca z zespołem American Ballet Theatre trwa do dziś.

Tharp została zauważona w świecie show businessu. Reżyser Milos Forman zaproponował jej przygotowanie choreografii do filmowej wersji musicalu **Hair** (1978), a także zaprosił do współpracy przy filmie **Amadeus** (1984).

We wczesnych latach 80. Tharp założyła pierwszy w historii współczesnego tańca samofinansujący się zespół baletowy na Broadwayu. Przy swojej drugiej z kolei broadwayowskiej produkcji **The Catherine Wheel** (1981) pracowała z Davidem Byrne, założycielem grupy Talking Heads.

W połowie lat 80. Tharp była już sławnym choreografem, a renomowane zespoły baletowe prześcigały się w proponowaniu jej współpracy.

Balletto di Toscana



dyrektor artystyczny - Cristina Bozzolini

Balletto di Toscana jest profesjonalnym zespołem baletowym o profilu klasyczo-współczesnym. Został założony w roku 1985 i nieustannie rozwija się dzięki pomocy Regionalnych Władz Toskanii. Siedzibą zespołu jest Teatro Manzoni w mieście Pistoia. Powstanie Balletto di Toscana było częścią programu wspierania sztuki baletowej w regionie, programu o nazwie **Toscanadanza**. Ważną rolę w promowaniu i finansowaniu zespołu, który wielokrotnie już reprezentował i reprezentuje Włochy w renomowanych wydarzeniach kulturalnych na arenie międzynarodowej odegrał także Włoski Dipartimento dello Spettacolo.

Balletto di Toscana tworzy 14 tancerzy - solistów. Zespół zaliczany jest do najlepszych we Włoszech formacji baletowych, które znakomicie prezentują zarówno repertuar klasyczny, jak i współczesny. W przeciągu ponad 13 lat istnienia zespół, założony i prowadzony z wielką pasją przez Cristinę Bozzolini, osiągnął bardzo wysoki poziom artystyczny oraz prezentował wielokrotnie swoje umiejętności w kraju i za granicą. Zespół pracował z europejskimi choreografami, takimi jak: Nils Christie, Ed Wubbe, Christopher Bruce, Robert North, Hans van Manen, Vasco Wellenkamp, Angelin Preljocaj, Amanda Miller, Stephan Thoss, Cesc Gelabert, oraz z włoskimi: Virgilia Sieni, Gianfranco Paoluzzi, Massimo Moricone, Mauro Bigonzetti, Fabrizio Monteverde i in.

BdT występował w wielu czołowych włoskich teatrach: Teatro dell'Opera w Genui, Teatro La Fenice i in. Brał udział w prestiżowych festiwalach: Spoleto Festival i Nervi Festival. W 1993 r. zespół otrzymał Złotą Palmę na Międzynarodowym Festiwalu Przedstawień Audio-Wizualnych w Cannes za „La luna incantata” w choreografii F. Monteverde. W sezonach: 1992-93 zespół otrzymał najważniejszą i najbardziej prestiżową nagrodę we Włoszech - Danza & Danza, jako najlepszy zespół roku.

Dzięki swoim walorom artystycznym i technicznym Balletto di Toscana zaskarbił sobie względy międzynarodowej publiczności i krytyków. Zespół odbył tournée po Meksyku, Urugwaju, Singapurze, Monako, Maroku, Egipcie, Francji, Tunezji, Polsce, Węgrzech, Luksemburgu, Hiszpanii, Niemczech, Austrii i Szwajcarii, występując zawsze w najlepszych teatrach i na uznanych festiwalach. Na wiosnę 1998, w czasie pięciodniowego tournée po USA, Kanadzie i Brazylii, BdT odniósł kolejny wielki sukces. Clive Barnes (24. 03. 1998, New York Post) napisał o występach w the Yoyce Theatre w Nowym Jorku, gdzie zespół występował przez cały tydzień przy szczelnie wypełnionej sali: „włoski zespół BdT plasuje się na najwyższej światowej pozycji. Jest wspaniały. Publiczność w Joyce Theatre po prostu grzmiała, wyrażając swój aplauz po występie zespołu... walory zespołu są niezaprzeczalne.”

Mauro Bigonzetti

urodził się w 1960 r. Edukację baletową otrzymał w the Rome Opera Ballet, później został solistą tego zespołu. W sezonie 1982/83 tańczył główne role w baletach Balanchine'a, Massine'a i Tudora w zespole tańca Aterbaletto, gdzie miał okazję pracować z takimi choreografami jak: Alvin Ailey, Amadeo Amodino, William Forsythe, Luciana Childs, Jennifer Muller.

W 1985 zdobył nagrodę Positano, w 1986 - nagrodę Danza & Danza dla najlepszego tancerza we Włoszech, w 1992 - Nagrodę Gino Taniego za pracę choreograficzną, w następnym roku Danza & Danza dla najlepszego młodego choreografa.



foto: R. Grandini

Wiosną 1997 Bigonzetti został dyrektorem artystycznym Aterbaletto w Reggio Emilia. W tym samym roku stworzył choreografię do pełnospektaklowego baletu **Blue Note** do muzyki Antonio De Santisa, pokazanym na XXIX Międzynarodowym Festiwalu Tańca w Nervi (Genua). Projekty na przyszłość to współpraca z Teatrem Operowym w Dreźnie, Baletem Stuttgarckim oraz Baletem Opery Berlińskiej.

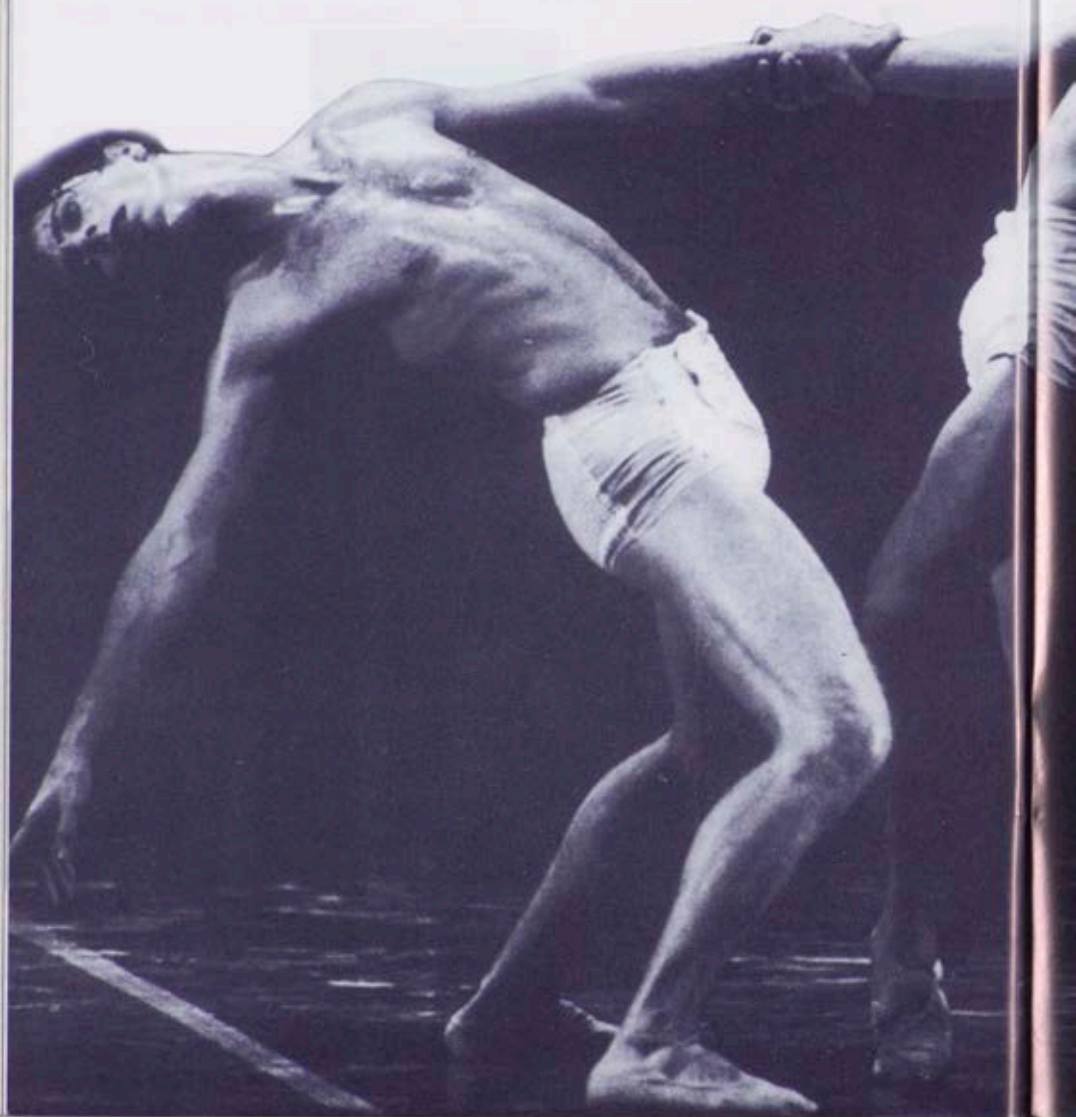
Występy Balletto di Toscana na XV Łódzkich Spotkaniach Baletowych '99 odbywają się dzięki wsparciu Włoskiego Instytutu Kultury w Warszawie.



Don Giovanni

Emotions in a Myth

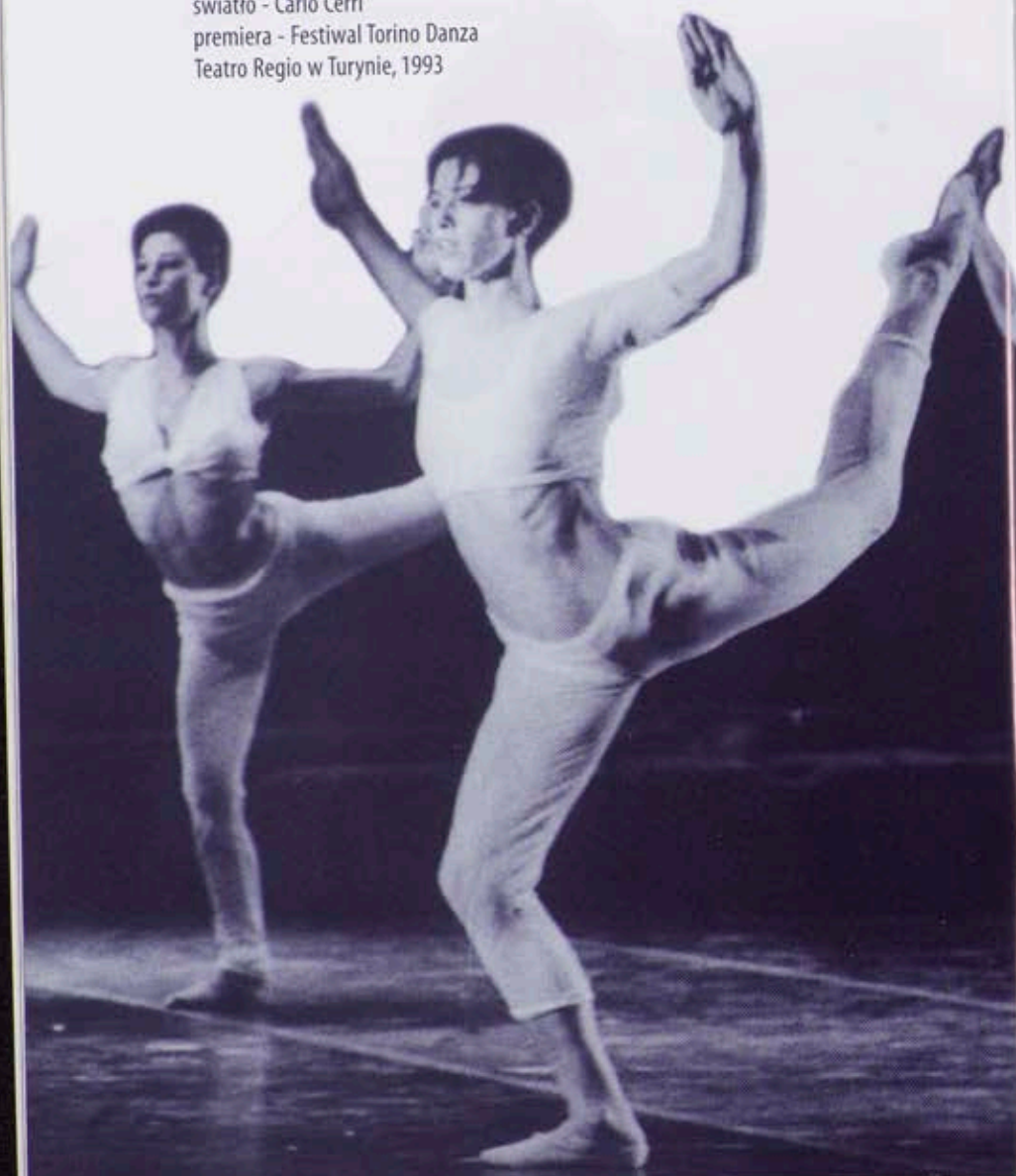
choreografia - Mauro Bigonzetti
muzyka - Bruno Moretti, Richard Strauss
kostiumy - Silvia Califano
światło - Carlo Cerri
premiera - Teatro Olimpico w Vicenzy, 1996





Mediterranea

choreografia - Mauro Bigonzetti
oprac. muzyczne - Paride Bonetta
i Mauro Bigonzetti
scenografia - Roberto Tirelli
światło - Carlo Cerri
premiera - Festiwal Torino Danza
Teatro Regio w Turynie, 1993





TEATR WIELKI W ŁODZI 1999

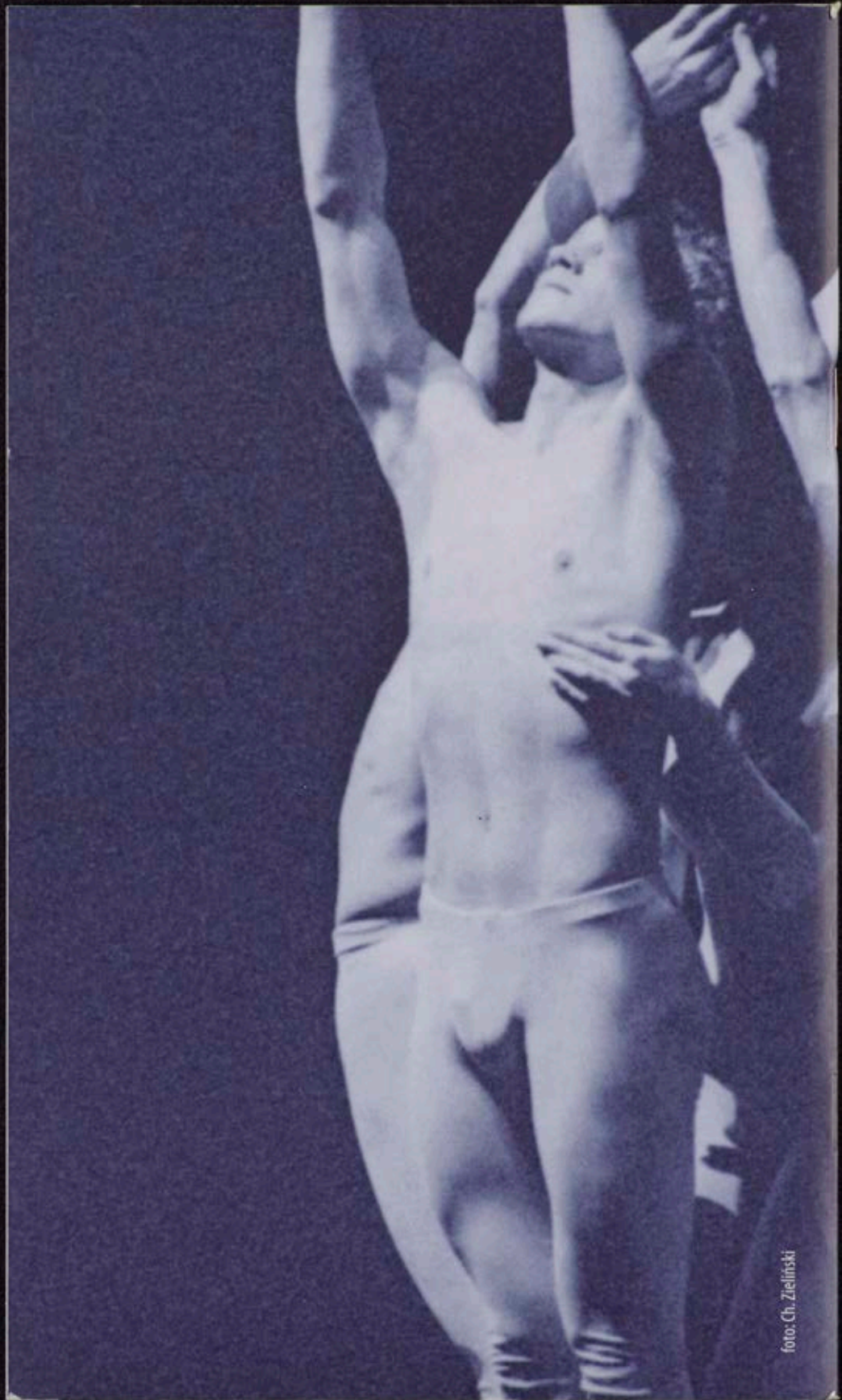


foto: Ch. Zieliński